

ကြံစာ

မဟူရာပုလဲနက်

ဒဿနလက်ဆောင်

အချစ်ဆိုသော အရာသည် ...

ပေါင်ခတ်ထားသည့် စိတ်၏ နယ်ပယ်တစ်ခု အတွင်းမှ လွတ်လပ်မှု
အတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် ခံစားမှု ဖြစ်ပါသည်။

မိမိလိုချင်တာ မရတာနှင့် ချက်ချင်း နောက်ပြန်ဆုတ် သွားသူသည် ...

ဘယ်တော့မှ အချစ်သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

လောက၌ မမှားဖူးသူ မရှိပါ။

အမှားကို သိတာနှင့် ချက်ချင်း ပြင်သူနှင့် ဇွတ်တိုးသွားသူတို့၏
နောက်ဆုံးရလဒ် အဖြေချင်းသာ မတူကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်အတွက် အမှားအယွင်းတစ်ခုသည် ...

သာယာသော ဘဝ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ပေးဆပ်ရန် ကျန်သော
အကြွေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

အတတ်ပညာသည် ဥစ္စာဓန ချို့တဲ့သူတွေအတွက် အရင်းအနှီးဖြစ်သလို .
..

ဘဝအာမခံချက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

အတိတ်က မှားယွင်းမှုများသည် သင့်ဘဝအတွက် အမှန်ကို လမ်းပြပေးမ
ည့် အဖော်ကောင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အခြားသူ တစ်ယောက်၏ မှားယွင်းမှုကို ရှုတ်ချ အပြစ်တင်တော့မည် ဆို
လျှင် ...

သင် ဘယ်နှကြိမ် မှားခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်း အရင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ရှုံးနိမ့်ခြင်း၏ ရလဒ်ကို လက်ခံပြီး . . .

ထိုရှုံးနိမ့်ခြင်းကို မကြောက်သော သူမှသာ အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်သို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။

အချစ်အတွက် မကြိုးစားဖူးသူသည် . . .

အချစ်စစ်၏ တန်ဖိုးကို မသိနိုင်ပါ။

ကျမ်းကိုးစာရင်း

ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သော စမင် လူမျိုးများ အကြောင်းနှင့် ပုလဲနက်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများအတွက် အောက်ပါ စာအုပ်များမှ ထုတ်နုတ် ကိုးကား ရေးသားပါသည်။

၁။ ဆရာတင့်နိုင်တိုး၏ ရာဇဝင်ထဲက အငြင်းပွားစရာများ စာအုပ်(စာ-၄၉)၌ ပါသည့် နီဂရွိုက် (နီဂရစ်တို) စမင်လူမျိုးများ အကြောင်း။

၂။ အရှင် နာဂသိန်၏ ပုံပြဆေးအဘိဓာန် ဆဋ္ဌမတွဲ ဒုတိယပိုင်းစာအုပ် (စာ-၉၁) ၌ ပါသည့် ပုလဲနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်း။

(စာရေးသူ)

အခန်း(၁)

ပုလဲနက်တစ်လုံးနှင့် ရောက်လာသူ

အက်ဒမန် ပင်လယ်ပြင် . . .။

မြန်မာနိုင်ငံ အနောက်တောင်ဘက် ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲ၌ ရှိသော နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်သည်။

ထိုပင်လယ်ပြင်သည် လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းပြီး အန္တရာယ် များ လှသောကြောင့် တကူးတက သွားရောက်သူ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံ ကမ်းရိုးတန်းဒေသ၊ ကမ်းမြောင်ဒေသမှ အနောက်တောင် ယွန်းယွန်းဘက်တွင် ပင်လယ်ပြင် တစ်ကြောတွင် မြန်မာနိုင်ငံကို ဝန်းရံ ထားသော ကျွန်းပေါင်း များစွာရှိ၏။

တနင်္သာရီ ကမ်းမြောင်ဒေသမှာလည်း ကမ်းရိုးတန်းဒေသကို ဝန်းရံထား သော ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ်ပေါင်း များစွာ ရှိကြသည်။ ထားဝယ်အငူ လွန် သည်နှင့် ဦးစွာတွေ့နိုင်သော မလိကျွန်းမှသည် သံကျွန်းတိုင်အောင် ကျွန်း ကြီး ကျွန်းငယ်ပေါင်း များစွာရှိသည်။

အချို့ ပင်လယ်ထဲမှာ အမည်မတွင်သော ကျွန်းငယ်ကလေးများကလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။ ထိုကျွန်းများကိုတော့ ယေဘုယျအားဖြင့် မြိတ်ကျွန်းစုများ ဟုသာ ခေါ်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် . . .

ဧရာဝတီမြစ်ကြီး အဆုံးသတ်ရာ ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်မှာလည်း ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ်ပေါင်း များစွာတို့က ဝန်းရံ ကာဆီးထားလျက် ရှိပေ သည်။

တောင်ဘက်ဖျားတွင် မိန်းမလှ သစ်တောကျွန်းကြီးက ဆီးကာထားပြီး ၎င်းအပြင်ဘက်ကမှ ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ်ပေါင်း များစွာတို့က ထပ်မံ ကာရံ ထားသေး၏။

နဂါးရာဇ် အင်္ဂုမ္မစ၍ မော်တင်စွန်း၊ ဟိုင်းကြီးကျွန်း၊ လိပ်ကျွန်း၊ (သမီးလှ ကျွန်း)၊ ပူရီယန်စွန်း၊ သက်ကယ်သောင်မြစ်၊ ပြန်မလော့၊ ပြင်စလူကျွန်း၊ ကိုင်းသောင်ကျွန်း စသည်တို့က ဝန်းရံ ကာဆီးထားလေ၏။

သို့မှ ...

ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်သွားပါက ပါရီပါရစ်ကျွန်း (ပရီပေးရစ် ကျွန်း)၊ စားပွဲကျွန်း၊ ကိုကိုးကျွန်းများ၊ ကိုကိုးရေလက်ကြား၊ ပရိုက်(ခ)အင်္ဂု၊ နာကွမ်ဒမ်ကျွန်း၊ အင်တာဗျူးကျွန်း၊ အရတန်ကျွန်း၊ ကပ္ပလီကျွန်းစုများ၊ ရစ် ချီကျွန်းစုများ၊ ကာရင်ကျွန်း(မီးတောင်)၊ ဟဲဗားရော့ကျွန်း၊ ရော့ခ်ကျွန်း၊ ပို့ ဘဲလယားကျွန်း၊ ကပ္ပလီကျွန်းငယ်အထိ ကျွန်းစု ကျွန်းငယ်ပေါင်း များစွာ ရှိ ပေသည်။

အများအားဖြင့် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်ထဲမှ ကျွန်းစုများ၏ အမည်များမှာ အင်္ဂလိပ်တို့ ပေးထားခဲ့သော အမည်များဖြစ်ပြီး ယခုတိုင် အမည်တွင်နေ ခြင်း ဖြစ်၏။

အချို့ကျွန်းများမှာ လူသူ မရောက်နိုင်သေးဘဲ အမည်မရှိသေးသော ကျွန်း ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့လည်း ရှိပေသေး၏။

အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့များက သယံဇာတ ပေါများလှသော မြန်မာနိုင်ငံကို အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ပြီး အဖိုးတန် သယံဇာတ ပစ္စည်းများကို စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေယူငင်ပြီး ၎င်းတို့ဌာနေသို့ ပြန်လည် ပို့ပေးကြလေ သည်။

ပင်လယ်ထဲမှ ကျွန်းစုများကိုလည်း အနွဲ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေ၍ ပုလဲ အစ,ရှိသော အဖိုးတန် ရတနာများကို ရှာဖွေကြလေသည်။

ထိုအချိန်က မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်၌ အင်္ဂလိပ် လုပ်ငန်းရှင်တို့၏ သင်္ဘော

များသာ ခြေရှုပ်နေလျက် ရှိရာ မြန်မာ အမျိုးသားတို့ ပိုင်ဆိုင်သော သင်္ဘော ဟူ၍ မတွေ့ရသလောက်ပင်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မလွဲသာ၍သာ လိုင်စင် ထုတ်ပေးထားရသော်လည်း သိပ်မကြည်ဖြူလှပေ။

ထိုလုပ်ငန်းရှင်များကို တွေ့လျှင် ၎င်းတို့၏ ပြိုင်ဘက်၊ ဒါမှမဟုတ် အနှောင့်အယှက်များဟု သဘောထားကာ နာလန်မထူအောင် နှိပ်စက်တတ်ကြ လေသည်။

ပင်လယ်ပြင် အလုပ်ဆိုလျှင် လှည့်မကြည့်ချင်လောက်အောင် ပညာပေး နှိပ်စက်တတ်သောကြောင့် တော်ရုံလူများက အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် ပြိုင်ဆိုင် လုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ်မျိုးဆိုလျှင် ဝေးဝေးက ရှောင်တတ်ကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့် နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်များက ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကြသလဲ ဆိုမူ မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင် တစ်ကြော၌ ရှိကြသော ကျွန်းများတွင် သယံဇာတ ပစ္စည်းများက ထုတ်ယူ၍ မကုန်အောင် ပေါများ လှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြိတ်ကျွန်းစုများ ဘက်ရှိ ကျွန်းများတွင် ငှက်သိုက် ထုတ်ယူခွင့်နှင့် ပုလဲ ရှာဖွေခွင့် စသည်တို့ကို တိုင်းရင်းသား လုပ်ငန်းရှင်များကို အကန့်အသတ်နှင့် လိုင်စင် ထုတ်ပေးပြီး အခွန်အကောက်များကို အဆမတန် စည်းကြပ် ကောက်ခံကြလေသည်။

ပင်လယ်ထဲရှိ ကျွန်းစု အတော်များများမှာ ပုလဲ ရှာဖွေသော လုပ်ငန်းလုပ်သူ အတော်များများ ရှိကြသော်လည်း ထင်သလောက် အကျိုးအမြတ် မရကြပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ...

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် သင်္ဘော၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ ခေတ်မီကိရိယာများက မယှဉ်သာအောင် ရှိနေသောကြောင့် ၎င်းတို့ ရှာဖွေ၍ အကြွင်းအကျန်များ လောက်သာ ရနိုင်သော

ကြောင့် တော်တော်များများမှာ အရှုံးပေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပြင်၌ တိုင်းရင်းသား လုပ်ငန်းရှင်များ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နောက်ဆုတ် သွားကြသောအခါ နယ်ချဲ့ မျက်နှာဖြူတို့ ပိုင်ဆိုင်သော လုပ်ငန်းများက လက်ဝါးကြီးအုပ်ကာ စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ကြလေ တော့သည်။

ထိုအထဲတွင် အင်္ဂလိပ် လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် ရင်ပေါင်တန်းကာ ဇွဲ ကောင်းကောင်းနှင့် လုပ်ကိုင်နေသော မြန်မာလူရွယ် တစ်ဦးကတော့ ရှိပေ သည်။ ထိုသူမှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် အသက် ၃၀ ကျော် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး စွန့်စွန့်စားစား ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ရခြင်းကို များစွာ ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သော ကြောင့် ‘အဏ္ဏဝါ သုတေသန လုပ်ငန်း’ ဟု အမည်ပေးကာ သင်္ဘောတစ် စင်းနှင့် ပင်လယ်ပြင်အနှံ့ သွားလာကာ ရေအောက်၌ နစ်မြုပ်လျက်ရှိသော ရတနာသိုက်များနှင့် ပုလဲ ရှာဖွေခြင်း လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ သည်။

ယခုလည်း အက်ဒမန် ပင်လယ်ထဲမှ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်၌ စခန်းချကာ ထိုအနီးအနား တစ်ဝိုက်သို့ လိုက်လံရှာဖွေ ပါသော်လည်း ထင်သလောက် အကျိုးအမြတ် မရဘဲ ရှိနေကြသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်၏ အဓိက ဝါသနာပါသော အချက်မှာ ပင်လယ် ရေအောက်၌ နစ်မြုပ်လျက်ရှိသော သင်္ဘောပျက်ကြီးများ အတွင်းမှ ရွှေငွေ ရတနာ ပစ္စည်းများနှင့် အဖိုးတန် ရှေးဟောင်း ရတနာပစ္စည်းများ ရှာဖွေယူ ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားသောကြောင့်လည်း မိမိ၏ ပညာရေး သမိုင်း ပါရဂူ ပီအိပ်ချ်ဒီ ဒေါက်တာဘွဲ့နှင့် လုံးဝ မနီးစပ်သော ရေကြောင်းပညာကို

ထပ်မံ သင်ယူခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် ဗြိတိသျှ ကုန်သွယ်ရေးကြောင်း သိပ္ပံပညာ သင် တက္ကသိုလ်မှ အောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက် ရေအောက် ရတနာသိုက်များကို ရှာဖွေနိုင်ရန်အတွက် ရေအောက် သင်္ဘောပျက်များ ရှာဖွေရေး လုပ်ငန်း တက်သို့ သက်စွန့်ဆံဖျား ခြေစုံပစ်ဝင်ကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရေအောက် ရတနာ သိုက် ရှာဖွေရေး လုပ်ငန်းကို အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ ဖလော်ရီဒါ ပြည်နယ်၊ ကီးဝက်စ်မြို့နေ ကြက်မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီး မစ္စတာ မဲ လ်ဖစ်ရှားနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ် စကားစပ်မိရာမှ ၎င်းနှင့်အတူ ဦးဆောင် ရှာဖွေ ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် ရှေးသမိုင်းကြောင်း၊ ရာဇဝင်ကြောင်း အထောက်အထားများကို စနစ်တကျ လေ့လာ မှုတည်ပြီး လိုက်လံရှာဖွေ ခြင်း ဖြစ်ပေရာ လွန်ခဲ့သော (၁၇)ရာစုနှစ် အတွင်းက နစ်မြုပ်ခဲ့သည့် စပိန် ရွက်သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းကို ရှာဖွေခဲ့ရာ နှစ်လအတွင်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။

၎င်း၏ ဦးဆောင်ပြသမှုဖြင့် သင်္ဘောအတွင်းရှိ ရွှေချောင်း၊ ငွေချောင်း၊ ရှေးဟောင်း ရွှေဒင်္ဂါး၊ ကျောက်မျက်ရတနာများ အပါအဝင် အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အမြောက်အမြား ရရှိခဲ့ရာ ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းများစွာ ရခဲ့လေသည်။

ပွဲဦးထွက်မှာပင် ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းများစွာ ရခဲ့သောကြောင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် အမည်မှာလည်း ရေအောက် ရတနာပစ္စည်း ရှာဖွေရေး လောကမှာ နာမည် ကျော်ကြား လူသိများ လာခဲ့ပေသည်။

သို့သော် ...

အရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်ပေးခဲ့သူ ကြက်မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီး မစ္စတာ မဲလ်ဖစ်ရှား၏ သစ္စာမရှိမှု၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု၊ ကတိမတည် လောဘကြီးမှုများကြောင့် အခြား အစုရှယ်ယာ ထည့်သူများနှင့် ဝေစုမတည့်ဖြစ်ကာ အမှုအခင်းများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကိုလည်း ဦးဆောင်ရှာဖွေပေးသည့် လုပ်အားခ အဖြစ် ဒေါ်လာ တစ်သိန်းသာ ပေးသောကြောင့် လောဘကြီးလှသော မစ္စတာမဲလ်ဖစ်ရှားနှင့် ရှေ့ဆက် မလုပ်တော့ဘဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

လောဘ ကြီးလှသော မစ္စတာ မဲလ်ဖစ်ရှားသည် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် မရှိတော့သောအခါ ရေအောက်ရတနာသိုက် ရှာဖွေရေး မှတ်ပုံတင် ထားပြီးသား ကုမ္ပဏီနှင့် ရေငုပ်ရာ၌ အသုံးပြုသော ပစ္စည်းများ အပါအဝင် ရှာဖွေရေး သင်္ဘောကိုပါ ဒေါ်လာခုနစ်သိန်းဖြင့် ရောင်းချပြီးနောက် လမ်းစ၊ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

မစ္စတာ မဲလ်ဖစ်ရှားသည် အနောက်အိန္ဒိယ ကျွန်းစု ဝက်စ်အင်းဒီးစ်ရှိ ဘာမြူဒါကျွန်း (Burmuda Island) ပေါ်တွင် ရေအောက်ရတနာသိုက် ရှာဖွေသူများအတွက် ရည်စူးကာ ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း ၈၀ ကျော် အကုန်အကျခံကာ ဂေါက်ကွင်းကြီးများ၊ ဟိုတယ်ကြီးများ၊ သင်္ဘောငယ်များ၊ မော်တော်ဘုတ်များကို လုပ်ကိုင်ရင်း ကြီးပွားချမ်းသာ သွားခဲ့သည်။

ဘာမြူဒါကျွန်းရှိ ဘာမြူဒါမြို့ (Burmuda City) ပေါ်တွင် ရေအောက်ရတနာသိုက် သူဌေးကြီး မဲလ်ဖစ်ရှား၏ အမည်မှာ မသိသူ ရှာမှ ရှားအောင် နာမည် ကျော်ကြားခဲ့ပေ၏။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် ပင်လယ်နှင့် ပတ်သက်၍ လုပ်ငန်း လုပ်သက် အတွေ့အကြုံ (Sea Service) ပြည့်လာသည်နှင့် အင်္ဂလန်သို့ပြန်၍ ပင်လယ်ရေကြောင်းဆိုင်ရာ စာမေးပွဲများကို အဆင့်ဆင့် ဖြေဆိုသွားခဲ့ရာ

အင်္ဂလန်ရေကြောင်း ပီအိပ်ချ်ဒီ ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ထပ်မံ ရရှိခဲ့ပြန်လေ၏။

ပင်လယ်ရေကြောင်း လုပ်သက် နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးတိုင်း အမေရိကန်သို့ သွားရောက်၍ စာမေးပွဲ များကို ထပ်မံ ဖြေဆိုရာမှာလည်း ရေကြောင်း ဆိုင်ရာ အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးများကို ရရှိခဲ့ပေသည်။

ထို့နောက် . . .

ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် ပူးပေါင်း လုပ်ဆောင်ခြင်း မပြုလိုတော့သဖြင့် စနစ်တကျ မှတ်ပုံတင် ဖွဲ့စည်းထားသော ကုမ္ပဏီပေါင်း ၉၀ ခန့်နှင့် ဆက်သွယ်စုံစမ်းခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ရေအောက် ရတနာသိုက် ရှာဖွေရေး လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်သော ‘ရှာတန်ဝီလျံလီမိတက်’ ကုမ္ပဏီကြီးနှင့် ဆက်သွယ်မိပြီး ထိုကုမ္ပဏီတွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ဗြိတိသျှကျွန်းစု (U.K) နှင့် ဒိန်းမတ်နိုင်ငံ အကြား မြောက်ပင်လယ်၌ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းတွင် နစ်မြုပ်ခဲ့သော ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘော အိပ်ချ်အမ်အက်စ် (H.M.S) အီဒင်ဘာရာကြီးကို ရှာဖွေရာတွင် အောင်မြင်စွာ တွေ့ရှိခဲ့သည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘောကြီး(H.M.S) အီဒင်ဘာရာကြီးသည် ဆိုဗီယက်၊ ရုရှားနိုင်ငံမှ ရွှေချောင်း တန်ချိန်ပေါင်း များစွာတို့ကို တင်ဆောင်လျက် လန်ဒန်မြို့သို့ အလာ မြောက်ဘက် ပင်လယ်ရေ အနက်ဆုံး နေရာ၌ ဂျာမန် ယူဘုတ်သင်္ဘော တစ်စင်းမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် တော်ပီဒို ထိမှန်ခံရပြီးနောက် နစ်မြုပ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် ၎င်းသင်္ဘောကြီး နစ်မြုပ်သွားခဲ့သော နေရာနှင့် သမိုင်း မှတ်တမ်းများကို အသေအချာ လေ့လာပြီးနောက် သွားရောက်ရှာဖွေခဲ့ရာ ရွှေချောင်းတန်ချိန်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ဖိုးခန့် ရရှိခဲ့လေသည်။

ရှာတန်ဝီလျံလီမိတက် ကုမ္ပဏီသည် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် ဆိုဗီယက် ရုရှား အစိုးရတို့အား ရေငုပ် ဆယ်ယူ၍ ရရှိသည့် ရွှေချောင်းများအပေါ်တွင် အရပ်ရပ် ကုန်ကျစရိတ်များ အားလုံး နုတ်ပြီးမှ အသားတင် ကျန်ငွေ၏ ၅၅ ရာခိုင်နှုန်းကို နှစ်ဖက်အညီ ခွဲပေးလိုက်သည်။

ကျန်သည့် ၄၅ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သည့် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၈၀ ကျော်ကို ရှာတန်ကုမ္ပဏီမှ အပိုင် ယူလိုက်လေသည်။

အစစ အရာရာ ဦးဆောင်ပြီး ပစ္စည်းများ ရရှိအောင် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကိုမူ ဒေါ်လာတစ်သိန်းသာ ပေးပြန်သဖြင့် ထိုကုမ္ပဏီမှ အလုပ် ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော် အလုပ်မှ ထွက်သွားသည်ကို သိသောအခါ ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ လူကြီးများ၊ အဖွဲ့ဝင်များက လာရောက် တောင်းပန်၍ ပြန်ခေါ်ကြသော်လည်း လက်မခံတော့ပေ။

"ကျွန်ုပ်ဟာ မြန်မာလူမျိုး တစ်ဦး ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်အလုပ်မဆို ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတရားမှုကို တော့ ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး"

ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် နောက်ဆုံး လက်လျှော့ကာ ပြန်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်အား အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရှိ ရေအောက် ရတနာသိုက် ရှာဖွေရေးအတွက် မှတ်ပုံတင်ထားပြီးသော ကုမ္ပဏီကြီးပေါင်း ၂၀ ကျော်မှ အလုပ်လုပ်ရန် လာရောက် ကမ်းလှမ်းကြလေသည်။

အချို့ကုမ္ပဏီများက ရရှိလာသည့် အကျိုးအမြတ်ပေါ်တွင် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်း

အထိ ဆုကြေးရသည့် အပြင် လစဉ် အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်သောင်းကိုပါ ပေး၍ နေစရိတ်၊ စားစရိတ်များ ကျခံပေးပါမည်ဟု အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကမ်းလှမ်းလာကြသော်လည်း လုံးဝ လက်မခံတော့ဘဲ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မိမိနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ယုံကြည် စိတ်ချရသူတို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ ကိုယ်ပိုင် ရေအောက်ရတနာသိုက် ရှာဖွေရေး ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း တစ်ခု ထူထောင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် စနစ်တကျ မှတ်ပုံတင်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် နိုင်ငံခြားမှ ရရှိလာသော ငွေကြေးများကို ထုခဲ့ ရောင်းချပြီး လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို စတင် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

ဦးစွာ စက်အားကောင်း၍ အကြမ်းခံ စိတ်ချရသည့် မြင်းကောင်ရေအား (H.P) ၂၅၀၀ ရှိ ခေတ်မီ ရေယာဉ်တစ်စင်းကို ဦးစွာ ဝယ်ယူလေသည်။

ထိုရေယာဉ်ကြီးထဲမှာ နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီ ရေကြောင်းဆိုင်ရာ ကိရိယာများ အစုံအလင် ပါသည့်အပြင် ရေပေါ်သုံး၊ ရေအောက်သုံး လက်နက်များနှင့် ခေတ်မီ ရေဒါကိရိယာများ အစုံအလင် ပါလေသည်။

၎င်းရေယာဉ်ကို ‘ပင်လယ်မင်းသား’ ဟု အမည်ပေးထားလေသည်။

သင်္ဘောပေါ်မှာ ရေကြောင်း၊ လေကြောင်း ကျွမ်းကျင် နားလည်ပြီး ပင်လယ်သဘာဝများကို သိသော ဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်း။

ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်ပြီး ရေအောက်မှာ ပင်လယ်ဖျံ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သွားလာနိုင်ကြသည့် စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ နှစ်ယောက်အပြင် တက်မကိုင်း၊ စက်ဆရာ၊ သင်္ဘောအလုပ်သမား အတော် များများကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ် ခေါ်ယူကာ ပင်လယ်ပြင်အနှံ့ ရတနာသိုက်

ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းများကို စတင် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း . . . စတင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပြီး တစ်နှစ်ခန့် အချိန်ကြာ သည်အထိ ကြီးကြီးမားမား ရေအောက် ရတနာသိုက်မျိုး မတွေ့ကြရသေး ဘဲ သာမန်လောက်သာ ရကြသဖြင့် စရိတ်စက ကျေရုံလောက်သာ ရသေး သည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကတော့ ထိုမျှ ရနေသည်ကို အားရကျေနပ်ခြင်း မရှိသေးဘဲ အချို့ကြီး ရနိုင်မည့် နေရာ တစ်နေရာကို လိုက်လံ စုံစမ်းလျက် ရှိလေသည်။

သူတို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ ရက်လ ကြာ၍ စရိတ်နည်းသွားလျှင် ကော့ သောင်းဘက်မှ ကျွန်းများ ဒါမှမဟုတ် ကော့သောင်းမြို့ပေါ်သို့ တက်ကာ လိုအပ်သော ရိက္ခာပစ္စည်းများ ဝယ်ယူကြရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အခြား သင်္ဘောသားများက ကော့သောင်းမြို့ထဲသို့ ပတ်ကာ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူနေကြစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦး ဗန်ကောင်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆိပ်ကမ်းဘက်၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ အစားအသောက်များကို မှာယူ စား သောက်လျက် ရှိနေကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူတို့စားပွဲ ရှိရာသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာ လေသည်။

ထိုသူမှာ အသက် သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး နေလောင်ဒဏ်၊ ပင်လယ်လေဒဏ် ခံထားရဟန်ဖြင့် အသားအရေက အညိုရောင် သမ်းနေ လေသည်။

ဆံပင်ရှည်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ ရှိသော်လည်း တည်ကြည်

ကြံ့ခိုင်သော ရုပ်ရည်မျိုး ရှိသည်။ မျက်လုံးများကတော့ အရောင်တလက်လက် တောက်ကာ စူးရှမှု ရှိလေသည်။

သက္ကလတ် ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းနှင့် ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားပြီး လက်ထဲမှာတော့ သက္ကလတ် ဦးထုပ်ဟောင်း တစ်လုံးကို ကိုင်ထားလေသည်။

သူက စားပွဲနား ရောက်သောအခါ . . .

"ကျွန်တော့်ကို ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်ခွင့်ပြုပါ"

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ခွင့်တောင်းလေရာ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ 'ထိုင်ပါ' ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ကျွန်တော်နာမည် ထင်မောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီက နောင်ကြီးတို့က ပင်လယ်ရေအောက် ရတနာသိုက် ရှာဖွေရေး လုပ်နေကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်လား"

ဟု မေးလေရာ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က အနည်းငယ် အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် . . .

"ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော့်နာမည် မင်းထင်ကျော်ပါ၊ ဒါထက် နောင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုများ သိနေတာလဲဗျ"

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ကမ်းစပ်မှာ ပင်လယ်မင်းသား ဆိုတဲ့ သဘောတစ်စင်း တွေ့ပါတယ်၊ ပင်လယ်မင်းသားက ရေအောက် ရတနာ ရှာဖွေရေးလုပ်နေတဲ့ လောကမှာ မသိတဲ့လူ သိပ်မရှိပါဘူး၊ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်လည်း ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ ဒါကြောင့် သိနေတာပါ"

ထိုစကား ကြားသောအခါမှ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်က ထင်မောင်ဆိုသော လူကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ပင်လယ်ပြင်မှ ပင်လယ်လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားသူ အချင်းချင်း လေးစားသည့် သဘောပင်။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုထင်မောင်၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သဘောမျိုးနဲ့ တစ်ခုခု သောက်ပါလား"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဟု ပြောကာ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက် မှာလိုက်လေသည်။

"ကျွန်တော်လည်း အရင်က ပင်လယ်ရေအောက် ရတနာ ရှာဖွေတဲ့အလုပ်ကို အတော်ကလေး ဝါသနာပါခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်မျိုးက ကံကိုယုံပြီး ထိထိုးရသလိုပါပဲ၊ ရချင်တဲ့အခါ ရပြီး ကံမကောင်းပြန်တော့လည်း စီးပွားပျက်လောက်အောင်ကို ဒုက္ခ ရောက်တော့တာပါပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အဆင်မပြေတဲ့အခါ ဒီလိုပဲ ခံရတာပါပဲ"

"ဒါထက် ကိုမင်းထင်ကျော် ဝိညာဉ်လောကကို အယုံအကြည် ရှိသလားဗျ"

"အင်း . . . လက်ခံပါတယ်"

"ဒီ အကောင်အထည် မရှိတဲ့ ဝိညာဉ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် ဆိုတာရော လက်ခံသလားဗျ"

"ကိုထင်မောင် ပြောတာကို . . . ကျွန်တော် သိပ်ပြီး သဘောမပေါက်ဘူး၊ ဒီထက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်"

ထိုအချိန်မှာပင် စားပွဲထိုးက ကော်ဖီတစ်ခွက် လာချပေးသောကြောင့် စကားစ ပြတ်သွားသည်။

"ဒီလိုဆရာရဲ့ . . . ကျွန်တော် ပင်လယ်ရေအောက် ရတနာရှာဖွေရေး လုပ်ခဲ့တုန်းက အရှေ့ပင်လယ်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ရတနာသိုက် တစ်ခုရဲ့ သဲလွန်စကို

ရခဲတယ်၊ အဲဒီနေရာရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကိုလည်း အခိုင်အမာ ရခဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာကို သွားရှာတဲ့ အခါကျမှပဲ ဝိညာဉ် တွေရဲ့ နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးမှု ခံခဲ့ရပြီး ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်" ဟု ပြောသည်။

"ကဲ . . . ထားပါတော့၊ အခု ကျွန်တော်တို့နဲ့ လာတွေ့တာ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုး ရှိလို့လဲ ကိုထင်မောင်"

"ဒီကိစ္စက လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မရနိုင်ဘူး၊ ဆရာတို့လို အင်အား ကောင်းကောင်းနဲ့ လုပ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ရနိုင်မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီ ရတနာတွေကို ရအောင် ရှာနိုင်ရင် ပုလဲနက် သီချိုင်းနေရာကိုပါ တွေ့နိုင် တယ်"

"ဟင် . . . ပုလဲနက် . . . ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် . . . ပုလဲနက်မှ အဲဒီနားမှာ ရှိတဲ့ ပုလဲတွေ အားလုံး အကုန် နက်နေတာ"

ဟု ပြောကာ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ထဲမှာ အိတ်ရှွတ်လုံးကို ထုတ် ကာ ၎င်းအိတ်ထဲမှ ပုလဲတစ်လုံးကို လက်ဝါးပေါ် သွန်ချလိုက်ပြီး ပြလေ သည်။

"ဟင် . . ."

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ရော . . . ဦးဗန်ကောင်းပါ ထိုပုလဲနက်လုံးကို မြင်သောအခါ များစွာ အံ့သြသွားကြလေသည်။

ကိုထင်မောင် ဆိုသူ၏ လက်ဝါးပေါ်မှ ပုလဲနက်မှာ ဆီးဖြူသီး အရွယ်ခန့်ရှိ ပြီး နက်မှောင် တောက်ပြောင်လျက် ရှိနေသည်။

ကိုထင်မောင်က ပုလဲနက်ကို အခြားစားပွဲမှ လူများ မမြင်စေရန်

ကွယ်ဝှက် ပြသပြီးနောက် အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ သိမ်းလိုက်လေသည်။

"ဆရာတို့လည်း ရေအောက် ရတနာ ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်း လုပ်နေကြတာပဲ၊ ပုလဲနက် တစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိတာ သိကြမှာပေါ့၊ ဒီလို ပုလဲနက်မျိုးတွေ အများကြီးရှိတဲ့ နေရာကို မသိချင်ကြဘူးလား"

ဟု မေးသည်။

"ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ် ကိုထင်မောင်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ပူးပေါင်းရမယ် ဆိုတာသာ ပြောပါ"

"ဒီကိစ္စက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ မပြီးသေးဘူးဗျ၊ နောက်တစ်ယောက်ကို ရှာရဦးမယ်၊ သူ့ဆီမှာလည်း ပုလဲနက် တစ်လုံး ရှိတယ်၊ သူက ပုလဲနက်တွေရှိတဲ့ ကျွန်းက ကျွန်းသား တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ မပါဘဲနဲ့ အဲဒီ နေရာကို သွားလို့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး"

"သူ့ကို ဘယ်မှာ ရှာရမလဲ"

"သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိသေးဘူး၊ လိုက်ရှာရင်တော့ တွေ့နိုင်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ . . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပူးပေါင်းပြီး အလုပ် လုပ်ကြတာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို ထပ်တွေ့ချင်ရင် ဘယ်မှာ လာတွေ့ရမလဲ ကိုထင်မောင်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . ကျွန်တော်က သွားချင်ရာ လျှောက်သွားနေတဲ့ လူ ဆိုတော့ တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဆရာတို့ ပြန်ထွက်ခင် ကျွန်တော် တစ်ခေါက် လာခဲ့ပါတယ်"

ဟု ပြောဆိုကာ ကိုထင်မောင် ဆိုသူက သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် ဆိုင်အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ ဦးဗန်ကောင်းက . . .

"ဘယ်လိုလဲ မောင်ထင်ကျော် . . . သူ ပြောသွားတာတွေကို ဘယ်လို သဘောရသလဲ"

ဟု မေးသည်။

"သူ ပြောသွားတဲ့ စကား အတော်များများကတော့ အမှန် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားတာကတော့ သူ့အမူအရာ ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင် ပါတယ်"

"မင်း . . . ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ"

"ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ စွန့်စားမှု တစ်ခုတော့ တွေ့နိုင်ပါတယ်၊ သူနဲ့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တွေ့ပြီးတော့မှပဲ ဆုံးဖြတ်ကြ တာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား"

"ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်"

ဟု ပြောဆိုကာ ကျသင့်ငွေများကို ရှင်းပေးပြီး သင်္ဘောဆိပ်ဘက်သို့ ပြန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။
